

לקוטי תורה • פרשת פינחס • מאמר 2

ביאור ע"פ את קרבני לחמי

ביאור על הפסוק "את קרבני לחמי"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

/likuteitorah.com/he/likutei-torah/pinchas/2

1 ביאור ע"פ את קרבני לחמי

ביאור על הפסוק "את קרבני לחמי".

2 הנה כתיב לעבדה ולשמרה שהאדם הוא העושה הגי'ע [הגן עדן] דהיינו שהוא הממשיך גילוי אלקות מאור

א"ס ב"ה להיות גי'ע [גן עדן].

והנה כתוב: "לעבדה ולשמרה" — האדם הוא שעושה את גן עדן, כלומר, הוא שממשיך גילוי אלקות מאור אין סוף ברוך הוא, עד שיהיה גן עדן.

והנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] ביו"ד נברא העוה"ב [העולם הבא] פי' ביו"ד צמצום הארה נקודה קטנה שבא"ס ב"ה שאין לו סוף ואין לו קץ ותכלית לית מחשבה תפיסא

והנה אמרו רבותינו ז"ל: "ביו"ד נברא העולם הבא". פירוש הדבר הוא שביו"ד — צמצום של ההארה לנקודה קטנה מאין סוף, שאין לו סוף ואין לו קץ ותכלית; "לית מחשבה תפיסא

ביה כלל וא"א להיות שום השגה לשכל נברא להיות תענוג הנשמות אלא שנהנין מזיוו כו' וכמשל בהירות השמש או האבוקה שא"א להסתכל בהם מחמת בהירותם.

ביה" כלל; ואין אפשרות ששכל נברא ישיג אותו באופן שיהיה בכך תענוג לנשמות, אלא שהן "נהנין מזיוו" וכו'. הדבר דומה לבהירות השמש או האבוקה, שאי אפשר להסתכל בהן מפני עוצמת בהירותן.

וכן הוא לענין השגה שבאור א"ס ב"ה עצמו לא שייך שום השגה כלל מחמת בהירותו הגדול

וכך גם בנוגע להשגה: באור אין סוף ברוך הוא עצמו לא שייכת שום השגה כלל, מפני בהירותו הגדולה.

כי ישת חשך סתרו רק ע"י צמצום הארה נקודה קטנה (ועמ"ש מזה בד"ה שחורה אני ונאווה אש שחורה ע"ג [על גבי] אש לבנה).

כי י"שת חושך סתרו"; רק על ידי צמצום ההארה לנקודה קטנה [אפשר להשיג]. (וראה מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "שחורה אני ונאווה": אש שחורה על גבי אש לבנה.)

וזהו העוה"ב [העולם הבא] דייקא שהוא גילוי השגה לשכל נברא להתענג ולכן עוה"ב [עולם הבא] נבנה על מדת הדין הקשה כמבואר בספרים שעוה"ז נאמר בו עולם חסד יבנה

וזהו דווקא העולם הבא: גילוי של השגה לשכל נברא, כדי שיוכל להתענג. לכן העולם הבא בנוי על מידת הדין הקשה, כפי שמבואר בספרים; ועל העולם הזה נאמר: "עולם חסד יבנה",

משא"כ עוה"ב [עולם הבא] הוא מדת הדין. שהרי יסורי עוה"ז נקי יסורים של אהבה וחסד כי יסורים ממרקין.

ואילו העולם הבא הוא מידת הדין. שהרי יסורי העולם הזה נקראים "ייסורים של אהבה" ושל חסד, כי הייסורים ממרקים [את החטאים].

3 ויסורי עוה"ז איבוד ממון ונוקף אצבעו כו' אין ערוך לגבי יסורי גיהנם שהאש א' משישים כו'

ויסורי העולם הזה, כגון הפסד ממון ו"נוקף אצבעו" וכו', אינם בערך כלל לייסורי גיהנם, שהרי האש [שלנו] היא אחד משישים וכו'.

ומה שהיה ראוי לידון בגיהנם בעוה"ב [בעולם הבא] מחשבין כנגדו יסורי עוה"ז הקלים וה"ז [והרי זה] חסד כו' משא"כ בעוה"ב [בעולם הבא] עונשים גיהנם כו'

ועל מה שהיה ראוי לאדם להידון בגיהנם בעולם הבא, מחשבים כנגדו את יסורי העולם הזה הקלים, והרי זו חסד וכו'; מה שאין כן בעולם הבא, שבו יש עונשי גיהנם וכו'.

לפי שהוא נבנה על תוקף מדה"ד [מדת הדין] הקשה לשלם לרשע רע כרשעתו וכ"ז [וכל זה] הוא מפני שעוה"ב [שעולם הבא] שהוא גילוי ההשגה ותענוג הנשמות הוא ע"י גבורות וצמצומים [י"ל [יש לומר]

מפני שהוא נבנה על תוקפה המלא של מידת הדין הקשה, לשלם לרשע רע כרשעתו. וכל זה מפני שהעולם הבא, שהוא גילוי ההשגה ותענוג הנשמות, בא באמצעות גבורות וצמצומים. [יש לומר

כי גם החכמה שהיא בחי' יו"ד שבו נברא העוה"ב [העולם הבא] הרי התהוותה מאור א"ס הוא ע"י גבורות וצמצומים והוא מה שנמשך האור והשפע רק ע"י בחי' שערות כו'.

שגם חכמה, שהיא בחינת היו"ד שבה נברא העולם הבא, התהוותה מאור אין סוף באמצעות גבורות וצמצומים; וזהו שהאור והשפע נמשכים רק באמצעות בחינת שערות וכו'.

4 ושרשם מגבורה דע"י [דעתיק יומין] המלובשת במו"ס [במוחא סתימאה] ועמ"ש בפ' שלח ע"פ אני מענין שער

בשמאל כו' ועמ"ש בביאור ע"פ ולא אבה ה' אלקיך לשמוע אל בלעם כו'

ושרשם בגבורה דעתיק יומין המלובשת במוחא סתימאה (המוח הנסתר). ראו גם את הנכתב בפרשת שלח על הפסוק "אני", בעניין השער שבשמאל וכו'; ואת הנכתב בביאור על הפסוק "ולא אבה ה' אלקיך לשמוע אל בלעם" וכו',

שהאתעדל"ת [שהאתערותא דלתתא] לצמצום וגבורה זו הוא ג"כ ע"י שהאדם מצמצם א"ע [את עצמו] בבחי' בטל רצונך וזהו ענין לעבדה כו'.

שהאתערותא דלתתא לצמצום ולגבורה זו באה גם היא מכך שהאדם מצמצם את עצמו בבחינת "בטל רצונך"; וזהו ענין "לעבדה" וכו',

5 וכמבואר פ"י וענין עובד אלקים בסש"ב [בספר של בינונים] פט"ו [פרק ט"ו / פרשה ט"ו] וזהו מה רב טובך אשר צפנת ליראיך צפון הוא בחי' גבורות שעייז נמשך גילוי התענוג בג"ע [בגן עדן] ועייז מזה ברי"ח [בראשית חכמה] שער האהבה פ"ו ליראיך כו'

כפי שמבואר פירושו וענינו של "עובד אלקים" בספר של בינונים (תניא), פרק ט"ו. וזהו [פירוש] "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך": "צפנת" היא בחינת גבורות, שכאמצעותן נמשכת התגלות התענוג בגן עדן. ועיינו בענין זה בראשית חכמה, שער האהבה, פרק ו', "ליראיך" וכו';

כי אם אין יראה אין חכמה יראה גימ' [גימטריא] גבורה איזהו גבור הכובש כו' וזהו להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו זיו השכינה הן הם גבורותיו שהם צמצומים ע"י השתלשלות מעילה לעילה כו'

כי "אם אין יראה אין חכמה". יראה בגימטריה גבורה; "איזהו גיבור? הכובש" וכו'. וזהו [פירוש] "להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו": זיו השכינה — הם עצמם גבורותיו, שהם צמצומים הנעשים באמצעות השתלשלות מעילה לעילה וכו':

מלאכים ונשמות אין א' מהם דומה לחבירו מחנה מיכאל באהבה דוקא ומחנה גבריאל ביראה דוקא ואין להם אהבת מיכאל באהבה רק אהבה אחרת באופן אחר.

מלאכים ונשמות — אין אחד מהם דומה לחברו. מחנה מיכאל [עובד] דוקא באהבה, ומחנה גבריאל דוקא ביראה; ואין להם אהבת מיכאל באהבה, אלא אהבה אחרת, באופן אחר.

6 והגם שכולם מקבלים מאור א"ס ב"ה כמו כח הנשמה המתפשט באיברים שבנשמה עצמה אין בה התחלקות ואעפ"כ [ואף על פי כן] כח הראיה מקבל העין וכח השמיעה מקבל האזן כו'

ואף על פי שכולם מקבלים מאור אין סוף ברוך הוא, [הרי זה] כמו כוח הנשמה המתפשט באיברי הגוף: בנשמה עצמה אין חלוקה, ואף על פי כן העין מקבלת את כוח הראיה והאוזן מקבלת את כוח השמיעה וכו';

ואין העין מקבל אלא חלק פרטי שהוא כח הראיה בלבד כו' בלי שום שכל והשגה והשכל וההשגה שורה במוחין לבד ואין שם כח הראיה הגשמיות.

והעין מקבלת רק חלק פרטי, שהוא כוח הראיה בלבד וכו', בלי שום שכל והשגה; השכל וההשגה שורים במוח בלבד, ושם אין כוח ראיה גשמי.

והאזן מקבל כח השמיעה בלבד כו' וכיוצא בזה בשאר אברים שאין אחד דומה לחבירו כו' [ועמ"ש בפי שלח בביאור ע"פ והיה לכם לציצית מענין שכליים נבדלים כו']:

והאזן מקבלת את כוח השמיעה בלבד וכו', וכך גם בשאר האברים, שאין אחד מהם דומה לחבירו וכו'. [וראו מה שכתוב בפרשת שלח, בביאור על הפסוק "והיה לכם לציצית", בענין השכלים הנבדלים וכו']

7 ב והנה כל ההשתלשלות מעילה לעילה הוא ב' בחינות מקיף ופנימי [מקיף מה שאין נכנס תוך הכלי שאין הכלי מלבישו לפי שאין בו השגה כו'] ומתחלה נמשך המקיף ואח"כ נמשך הפנימי

2. והנה, כל סדר ההשתלשלות מעילה לעילה כולל שתי בחינות: מקיף ופנימי. [המקיף הוא מה שאינו נכנס לתוך הכלי, משום שהכלי אינו מלביש אותו, מפני שאין בו השגה וכו']. תחילה נמשך המקיף, ואחר כך נמשך הפנימי,

כי הפנימי הוא הארה קצת מבחי' המקיף הנמשך שנכנס להיות פנימי ומפנימי [ומפנימיות / ומפנימיות] עליון נעשה מתחלה מקיף לתחתון ואח"כ נמשך קצת הארה ממנו להיות פנימי וכך הוא בכל סדר ההשתלשלות מאימא לז"א ומז"א כו'

כי הפנימי הוא הארה מועטת מבחינת המקיף שנמשך, והיא נכנסת ונעשית פנימית. ומהפנימיות של המדרגה העליונה נעשה תחילה מקיף למדרגה התחתונה, ואחר כך נמשכת ממנה הארה מועטת ונעשית פנימית. וכך הוא בכל סדר ההשתלשלות: מאימא לז"א, ומז"א וכו',

כי הכל הוא בחי' מקיף ופנימי כו' וכמשל הדבור מן המחשבה שלא כל מחשבתו יוכל להכניס בדבור רק אפס קצהו בלבד

כי הכול הוא בבחינת מקיף ופנימי וכו'. הדבר דומה לדיבור שנובע מהמחשבה: אי אפשר להכניס לדיבור את כל המחשבה, אלא רק את הקצה הקטן ביותר שלה.

וכן מן השכל למדות כמ"כ [כמו כן] מההתבוננות בתפלה שא"א להיות התפעלות הלב כ"כ [כל כך] בכל כח השגתו והתבוננותו רק שמתקצר כח ההבנה וההשגה כו'

וכך גם מן השכל אל המדות; וכן בהתבוננות שבתפילה: הלב אינו יכול להתעורר במידה שתשקף את מלוא כוח ההשגה וההתבוננות, אלא כוח ההבנה וההשגה מתקצר וכו'.

והוא בחיי עגולים ויושר שמתחלה נמשך עגולים ואח"כ פרצוף יושר שהוא בחיי האדם כח הראיה בעין כו'

וזוהי בחינת עיגולים ויושר: תחילה נמשכים העיגולים, ואחר כך נמשכת תבנית היושר, שהיא בחינת "אדם" — כוח הראייה שבעין וכו',

ורמ"ח אברים שונים ובה יש עיבור יניקה מוחין קטנות וגדלות. משא"כ בעיגולים הוא בהשוואה לכל צד כו'.

ושתי מאות וארבעים ושמונה איברים שונים; ובה יש עיבור, יניקה ומוחין, קטנות וגדלות. ואילו בעיגולים הכול שווה מכל צד וכו'.

8 ובכלליות ההשפעה וההמשכה מריש כל דרגין נק' בשם מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] שבחי מ"ה [שם מ"ה]

הוא מקיף לגבי ב"ן [שם ב"ן] הגם שגם שם מ"ה [שם מ"ה] הוא פנימי

ובכללות, השפע וההמשכה מראש כל הדרגות נקראים בשמות מ"ה וב"ן. בחינת מ"ה מקיפה ביחס לב"ן, אף שגם שם מ"ה עצמו הוא פנימי;

אך לגבי ב"ן [שם ב"ן] הוא המקיף ששרש מ"ה [שם מ"ה] הוא ממצחא דא"ק [דאדם קדמון] ומצח הוא הנק' תמיד בחיי רצון וכמ"ש והיה על מצחו לרצון כו'

אך ביחס לב"ן הוא המקיף, שכן שורש מ"ה הוא ממצחא דאדם קדמון, והמצח נקרא תמיד בחינת רצון, כמו שכתוב: "והיה על מצחו לרצון" וכו'.

ונק' בזה רעוא דכל רעוין כו' [עמ"ש בביאור ע"פ ועשית ציץ בסופו ובד"ה למנצח על השמינית].

ובזה הוא נקרא "רעוא דכל רעוין", רצון כל הרצונות וכו'. [ראו מה שכתוב בביאור על הפסוק "ועשית ציץ" בסופו, ובמאמר המתחיל "למנצח על השמינית".

ובביאור ע"פ מי מנה עפר יעקב. ועמ"ש במ"א ע"פ מאמר הזהר בפ' נשא (דקכ"ח ע"ב)

ובביאור על הפסוק "מי מנה עפר יעקב". וראו מה שכתוב במקום אחר על מאמר הזהר בפרשת נשא (דף קכ"ח ע"ב).

בענין כחמר טב דשקיט ושכיך על דורדייה מענין מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] שבמו"ס [שבמוחא סתימאה] ועמ"ש בביאור ע"פ משה ידבר מענין שם מ"ה [שם מ"ה] ובד"ה ענין האבות הן הן המרכבה.

בענין "כחמר טב דשקיט ושכיך על דורדייה", על מ"ה וב"ן שבמו"ס. וראו מה שכתוב בביאור על הפסוק "משה ידבר" בענין שם מ"ה, ובמאמר המתחיל "ענין האבות הן הן המרכבה".

ובביאור ע"פ יונתי בענין מלגאו איהו שם מ"ה [שם מ"ה]. ובביאור ע"פ והניף הכהן אותם על לחם הביכורים]:

ובביאור על הפסוק "יונתי" בענין "מלגאו איהו שם מ"ה". ובביאור על הפסוק "והניף הכהן אותם על לחם הביכורים".

9 והנה שם ב"ן [שם ב"ן] הוא בחי' נוקבא שמור לנוק' [לנוקבא] וזכור לדכורא כי מלי' תשבע"פ [תורה שבעל פה] קרינן לה בחי' מלי' ב"ן [שם ב"ן]

והנה, שם ב"ן הוא בחינת נוקבא (הנקבה): "שמור" לנוקבא ו"זכור" לדכורא; שהרי את מלכות — תורה שבעל פה — אנו מכנים "היא", והיא בחינת מלכות, ב"ן.

אמנם מ"ה [שם מ"ה] הוא בחי' תשב"כ [תורה שבכתב] בחכמה אתברירו והבירור הוא לעשות ג"ע [גן עדן] דהיינו להמשיך אור א"ס ב"ה שבבחי' מקיף להיות פנימי

אולם מ"ה הוא בחינת תורה שבכתב. "בחכמה מתבררים"; ותכלית הבירור היא לעשות גן עדן, כלומר להמשיך את אור אין סוף ברוך הוא, שהוא בבחינת מקיף, שיהיה פנימי.

(ועמ"ש בד"ה ויקח קרח מענין בחי' חכמה שבה שורה אור א"ס ומ"ש בד"ה ואהבת את וחכמה היא כח מ"ה [מה]) ועיקר ההמשכה להיות בחי' ביטול

(וראו מה שכתוב במאמר המתחיל "ויקח קרח" בענין בחינת חכמה, שבה שורה אור אין סוף; וכן מה שכתוב במאמר המתחיל "ואהבת", שחכמה היא כוח מ"ה). ועיקר ההמשכה הוא שתהיה בחינת ביטול,

כי אין אור א"ס שורה אלא במי שבטל דייקא ומ"ה [ומה] הוא בחי' ביטול גמור ונחנו מ"ה [מה] כוי

כי אור אין סוף שורה רק במי שבטל דווקא; ומ"ה הוא בחינת ביטול גמור: "ונחנו מ"ה" וכו'.

ומתחלה נברר להיות עולם האצילות שמה שאינו בטל שם אינו שורה גילוי אור א"ס ומ"מ נדחה לעולם הבריאה שבערך עולם הבריאה נחשב בחי' ביטול שמלאכים ונשמות

תחילה התברר הדבר כדי להיות עולם האצילות, שהרי על מה שאינו בטל שם אין שורה גילוי אור אין סוף. ואף על פי כן, הוא נדחה לעולם הבריאה, משום שביחס לעולם הבריאה הוא נחשב כחינת ביטול, שכן מלאכים ונשמות,

בחי' נבראים הם בטלים הגם שבערך עולם האצילות אין זה ביטול גמור להיות גילוי רב כבעולם האצילות ואח"כ נדחה לעולם היצירה עד שתכלית הבירור הוא במדריגות תחתונות דבעשייה.

שהם בחינת נבראים, בטלים, אף שביחס לעולם האצילות אין זה ביטול גמור שיאפשר גילוי רב כמו בעולם האצילות. לאחר מכן הוא נדחה לעולם היצירה, עד שתכלית הבירור היא במדריגות התחתונות שבעולם העשייה.

10 והוא ענין כרע במודים כריעה בעלמא להיות כפוף בבחי' הודאה כו' וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה]

מאן דלא כרע במודים

וזהו ענין ההשתחויה ב"מודים": כריעה בלבד, להיות כפוף בבחינת הודאה וכו'. ואמרו חז"ל: "מי שאינו כורע ב"מודים"

נעשה נחש שנדחה להיות נחש דקליפה לגמרי שאין שם עוד שום בירור טוב וכוזהר (שלח קס"ד א') ובסבא דמשפטים (דף ק' ע"א) שלא יקום בתח"מ [בתחיית המתים].

נעשה נחש": הוא נדחה להיות נחש של קליפה לגמרי, שאין בו עוד שום בירור של טוב. וכוזהר (שלח קס"ד ע"א) ובסבא דמשפטים (דף ק' ע"א) נאמר שלא יקום בתחיית המתים.

והנה לכן בעוה"ב [בעולם הבא] א"א לשנות את טעמו ממה שנמשך בעוה"ז כי עוה"ב [עולם הבא] הוא עולם שלאחר הבירור

והנה, לכן בעולם הבא אי אפשר לשנות את טעמו ממה שנמשך בעולם הזה, כי העולם הבא הוא עולם שלאחר הבירור:

דהיינו שכבר נמשך אחר הבירור משם מ"ה [שם מ"ה] המקיף להיות פנימי וגילוי השגה ותענוג לשכל נברא הרי כבר נתברר הטוב ומוכדל מן הרע שהרע נדחה לגמרי ומוכדל בעצמו להיות מלאכי חבלה ומזיקים כו'

כלומר, לאחר הבירור כבר נמשך האור המקיף משם מ"ה להיות פנימי, כהתגלות של השגה ותענוג לשכל נברא; הרי הטוב כבר התברר ונפרד מן הרע, שכן הרע נדחה לגמרי ונפרד לעצמו, להיות מלאכי חבלה ומזיקים וכו'.

מה שאין כן עולם הזה שהוא עולם הבירור שמאיר שם מ"ה [שם מ"ה] המברר בתומ"צ [בתורה ומצות] הרי יכול לשנות א"ע [את עצמו] ולהפך מרע לטוב [ועמ"ש ע"פ ועתה יגדל נא כו']

מה שאין כן בעולם הזה, שהוא עולם הבירור, שבו מאיר שם מ"ה המברר באמצעות התורה והמצוות, יכול האדם לשנות את עצמו ולהפוך מרע לטוב. [ועיינו כמה שכתוב על הפסוק "ועתה יגדל נא" וכו']

והמשכה זו להיות כח זה של בירור שם מ"ה [שם מ"ה] לברר שם ב"ן [שם ב"ן] נמשך מבחי' רצון העליון רעוא דכל רעוין וע"ז אמרו אין טעם לרצון כו' שהוא למעלה מהשגה כו'.

והמשכה זו, שיהיה כוח זה של בירור משם מ"ה לברר את שם ב"ן, נמשכת מבחינת הרצון העליון, רעוא דכל רעוין; ועל כך אמרו "אין טעם לרצון" וכו', מפני שהוא למעלה מהשגה וכו'.

11 וזהו נחת רוח שאמרתי ונעשה רצוני שנעשה ונמשך רצון העליון שאין טעם והשגה בו [ואפשר שנקרא

נחת רוח

וזהו [פירוש] "נחת רוח, שאמרתי ונעשה רצוני": שרצון העליון, שאין בו טעם והשגה, נעשה ונמשך. [וייתכן שהוא נקרא נחת רוח

כי רוח היינו בחי' אויר אור יו"ד שהוא מקור אותיות התורה כמ"ש במ"א בביאור דמזוזה מימין כו' כי רוח היא בחינת אויר — אור בתוספת יו"ד — שהוא מקור אותיות התורה, כפי שמבואר במקום אחר, בביאור על "מזוזה מימין" וכו'.

ועיין בזהר תרומה (דקע"ח סע"ב [סוף עמוד ב]) ובאדרא דנשא דק"ל ע"ב] וזהו בחינת תורה שבכתב שהוא למעלה מהשגה שעיקרה אינה

ועיין בזוהר, תרומה (סוף קע"ח ע"ב), ובאדרא דנשא ק"ל ע"ב]. וזהו בחינת תורה שבכתב, שהיא למעלה מהשגה, שכן עיקרה אינו

אלא האותיות כדמותן וכצלמן משא"כ ההלכות על בוריין א"א להשיג מתורה שבכתב כגון וקשרתם לאות כו'

אלא האותיות כפי שהן, כדמותן ובצלמן; ואילו את ההלכות על פרטיהן המדויקים אי אפשר להשיג מתוך תורה שבכתב. למשל, "וקשרתם לאות" וכו':

איני יודע מהו עד שבאו חז"ל [חכמינו זכרונם לברכה] ופירשו ד' פרשיות ט"ט בכתפי כו' וד' בתים תפרן ואלכסונן וכן סוכה גבוה כ' [כתב] אמה כו'

איני יודע מה הם, עד שבאו חז"ל ופירשו: ארבע פרשיות, "טאט בכתפי" וכו'; ארבעה בתים, את תפירתם ואת האלכסון שלהם; וכן סוכה שגובהה עשרים אמה וכו'.

שהוא ענין השגות הרצון שזהו כלי קיבול לרצון שבשיעור דוקא ששיערו חכמים להגביל כל מצוה ומצוה כדת מה לעשות אזי שורה ומתגלה רצון עלי ון ובאם לאו אינו שורה כו':

זהו ענין ההשגות של הרצון, שהן כלי קיבול לרצון: דווקא במידה שקבעו חז"ל, כשקבעו את גבולותיה של כל מצווה ומצווה, "כדת מה לעשות", אזי הרצון העליון שורה ומתגלה; ואם לאו, אינו שורה וכו'.

12 ג והנה אין לך טפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולים כנגדה כו' הם חו"ג [חסד וגבורה] והנה ה"ג [חמש

גבורות] הם ה"פ אש בחי' אשה אש ה' שצ"ל בחי' אש מלמטה למעלה

3. והנה, "אין לך טפה יורדת מלמעלה שאין שתי טיפות עולות כנגדה" וכו' — אלו חסד וגבורה. וחמש הגבורות הן חמש פעמים אש: בחינת "אשה" — אש ה'; שכן צריכה להיות בחינת אש מלמטה למעלה,

כי רוח אייתי רוח כו' שמאלו תחת לראשי שפני שור שמהשמאל הוא המגביה כנס"י [כנסת ישראל] מקור נשמת ישראל ומנשאה תחת לראשי ע"י בחי' גבורות

כי "רוח מביאה רוח" וכו'. "שמאלו תחת לראשי": שכן פני השור, הנמצאים "משמאל", הם שמגביהים את כנסת ישראל, מקור נשמות ישראל, ונושאים אותה "תחת לראשי" באמצעות בחינת הגבורות,

בחי' שמאל התלהבות הנפש ומזה בא לידי ביטול שהוא למעלה מהתלהבות כי אחרי האש קול דממה דקה כו'.

בחינת השמאל, התלהבותה של הנפש כאש; ומתוך כך מגיעים לביטול, שהוא למעלה מהתלהבות, שכן "אחרי האש — קול דממה דקה" וכו'.

13 ומ"ש לא באש ה' תירץ בת"ז [בתיקוני זוהר] אית אש ואית אש רעש ואית רעש כו'

ובאשר לנאמר "הוי" לא היה באש", תיקוני הזוהר מתרץ: "יש אש ויש אש, יש רעד ויש רעד" וכו'.

ומכל מקום אפילו מה שהוא באש הי' מ"מ קול דממה דקה יותר נעלה כוי [כי אש היינו בעולם הבריאה ששם השרפים וקול דממה דקה מבחי' אצי'.

ובכל זאת, אפילו ביחס לאש שבה הוי' נמצא, הקול הדממה הדקה נעלה יותר וכו'. [כי האש שייכת לעולם הבריאה, שבו נמצאים השרפים, ואילו הקול הדממה הדקה הוא מבחינת אצילות].

14 והנה באצי' גי'כ יש אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] וזהו אית אש ואית אש בריאה שבאצי' כוי וגם שם קול דממה דקה נעלה יותר שהוא בחי' אצי' שבאצי' כוי].

והנה גם באצילות יש אבי"ע, וזהו "יש אש ויש אש" — בריאה שבאצילות וכו'. וגם שם קול דממה דקה נעלה יותר, שהיא בחינת אצילות שבאצילות וכו'.]

אך צ"ל אש תחלה שהיא העלאה ממטה למעלה ואחר כך נמשך בחי' ביטול וכענין הכהנים הלויים וזהו לחמי לאשי.

אך תחילה צריכה להיות אש, שהיא העלאה מלמטה למעלה, ואחר כך נמשכת בחינת ביטול, בדוגמת "הכהנים הלויים". וזהו [פירוש] "לחמי לאשי".

לחמי ישראל מפרנסין כוי כמו שהמאכל משיב את הנפש להתפשט בגוף. לאשי שעל ידי אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] אש הי' נעשה למעלה אש יוד להיות יורד אש שלמעלה כוי

"לחמי" — "ישראל מפרנסין" וכו', כשם שהמאכל משיב את הנפש ומאפשר לה להתפשט בגוף. "לאשי" — על ידי אתערותא דלתתא, אש ההי', נעשית למעלה אש היו"ד, כדי שהאש שלמעלה תרד וכו'.

והיינו את קרבני א"ת צירופי אותיות שמא' עד תי"ו קרבני נעשו קרובים אצלי ממש להיות שורה בהם גילוי אלקות ואור א"ס ממש עי'

וזהו "את קרבני": "את" — אל"ף-תי"ו, צירופי האותיות מאל"ף עד תי"ו; "קרבני" — נעשים קרובים אליי ממש, כדי שגילוי אלקות ואור אין סוף ממש ישרו בהם, על ידי

לחמי לאשי שמאש הי' נעשה אש יוד שם מ"ה [שם מ"ה] נמשך ממש לתוכו והוא בבחי' מלי' דאצי' שם ב"ן [שם ב"ן] כי כל ישראל בני כוי.

"לחמי לאשי" — מאש ההי' נעשית אש היו"ד, ושם מ"ה נמשך ממש לתוכה. והרי זו בחינת מלכות דאצילות, שם ב"ן, שהרי "כל ישראל בני מלכים הם" וכו'.

ריח ניחוחי מלמטה למעלה מעורר מוחין דאבא שבגלות הוא בחינת שינה והסתלקות וריח הוא המעורר כו'.

"ריח ניחוחי" — מלמטה למעלה מעורר את מוחין דאבא, שבגלות הם בבחינת שינה והסתלקות; והריח הוא המעורר וכו'.

ניחוחי הוא לשון הורדה ולשון מנוחה המשכת הביטול כו'. היינו בחי' קול דממה דקה שהוא למעלה אפילו מבחי' אש יו"ד כו'.

"ניחוחי" הוא לשון הורדה וגם לשון מנוחה — המשכת הביטול וכו'. היינו בחינת קול דממה דקה, שהיא למעלה אפילו מבחינת אש הי"ד וכו'.

תשמרו שמור זו משנה שיהיה בחינת כלי לגילוי אור א"ס בבחי' אשי וכמארוז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] כל העוסק בתורה הקב"ה שונה כנגדו ודברי אשר שמתו בפ"ך ממש שזהו את קרבני

"תשמרו" — "שמור זו משנה", כדי שתהיה בחינת כלי לגילוי אור אין סוף בבחינת "אשי". וכמאמר רז"ל: "כל העוסק בתורה הקב"ה שונה כנגדו"; ו"דברי אשר שמתו בפ"ך" ממש — וזהו "את קרבני",

כי הרי האבות היו חג"ת [חסד גבורה תפארת] הן הן המרכבה ומשה בחי' ביטול ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו' בחי' הרוכב כו'.

שהרי האבות היו חסד, גבורה ותפארת — "הם עצמם המרכבה"; ומשה הוא בחינת ביטול: "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם" וכו', בחינת הרוכב וכו'.

15 וכ"ז [וכל זה] הוא מבחי' משה בחי' ביטול דמות כמראה אדם בחי' רוכב שהוא יסוד אבא ונחנו מ"ה [מה] כו'.

וכל זה הוא מבחינת משה, בחינת הביטול, "דמות כמראה אדם" — בחינת הרוכב, שהיא יסוד אבא: "ונחנו מה" וכו'.

ואיך יגיע האדם לבחי' ביטול הוא על ידי צו את בני ישראל שבחי' משה ישפיל עצמו ויומשך

ואיך יגיע האדם לבחינת הביטול? על ידי "צו את בני ישראל": בחינת משה תשפיל את עצמה ותימשך

למטה שיהיה בצוותא וחיבור ועי"ז ואמרת אליהם אמירה בחי' אבא שיהיה ודברי אשר שמתו בפ"ך להקריב לי במועדו מועד לי [לשון] ונועדתי אשר לא יעדה כו'.

למטה, כדי שתהיה צוותא וחיבור. ועל ידי כך מתקיים "ואמרת אליהם": אמירה היא בחינת אבא, כדי שיהיו "ודברי אשר שמתו בפ"ך". "להקריב לי במועדו": "מועד" הוא לשון "ונועדתי" וכן "אשר לא יעדה" וכו'.

יעוד ומועד ונועד הכל לי' [לשון] יעוד ויחוד וחיבור שכל המשכות הם מבחי' שבת קדש הוא לכם בחינת אבא

"יעוד", "מועד" ו"נועד" הם כולם לשונות של יעוד, יחוד וחיבור. כל המשכות נמשכות מבחינת שבת, "קודש הוא לכם", שהיא בחינת אבא (חכמה);

אך הוא ע"י יו"ט [יום טוב] מקרא קדש בחי' אימא אלא שגם שם הוא התלבשות אבא באימא כו' אלא שהדבר נעשה באמצעות יום טוב, "מקרא קודש", בחינת אימא (כינה), אלא שגם שם אבא מתלבש באימא וכו'. פסח מלמטה למעלה הוא בחי' אברהם תפלת שחרית תחלה עולם העשיה עדכרוך שאמר פסוקי דזמרה הוא עולם היצירה.

פסח, מלמטה למעלה, הוא בחינת אברהם, תפילת שחרית. תחילה עולם העשיה, עד "ברוך שאמר"; פסוקי דזמרה הם עולם היצירה;

16 ויוצר אור בריאה ותפלה הוא ביטול והמשכה מלמעלה למטה מה שאין כן מנחה לשון מנוחה שאין שם ויוצר אור הוא בריאה, ותפילת העמידה היא ביטול והמשכה מלמעלה למטה. לעומת זאת, מנחה — לשון מנוחה — שבה יש

אלא תפלת י"ח בלבד וערבית יש בו ג"כ ק"ש [קריאת שמע] ותפלה אלא שאין מאריכין לפי שיעקב כלול משניהם וגם תפלת שחרית כלולה עקידת יצחק באברהם כו'.

רק תפילת שמונה עשרה; וגם בערבית יש קריאת שמע ותפילה, אלא שאין מאריכים בהן, משום שיעקב כלול משניהם. גם תפילת שחרית כוללת את שני הצדדים: עקידת יצחק בתוך אברהם וכו'.

וגם מועד לי' [לשון] וככלה תעדה כליה שהוא לשון עדי וקישוט בחי' כתר כו' ועמ"ש בד"ה אלה פקודי בענין משכן העדות.

וגם המילה מועד קשורה ללשון "וככלה תעדה כליה", לשון של תכשיט וקישוט, בחינת כתר וכו'. וראו מה שנכתב במאמר המתחיל "אלה פקודי" בענין "משכן העדות".

ועיין מענין את קרבני בזח"א [בזהר חלק א] ויצא (דף קס"ד ע"ב) ובמ"א נז' [נזכר] בזהר נצח והוד עלייהו אתמר את קרבני כו'

ועיינו בענין "את קרבני" בזהר, חלק א', ויצא (דף קס"ד ע"ב); ובמקום אחר נאמר בזהר: "נצח והוד, עליהם נאמר את קרבני" וכו'.

וע"ש בביאור ע"פ צאינה וראינה בסופו דנו"ה [דנצח והוד] הם בחי' אותיות התורה כו' ומענין ריח ניחוחי בפ' פקודי (דרל"ט סע"א [סוף עמוד א]).

ועיינו שם בביאור על הפסוק "צאינה וראינה", בסופו, שם נאמר שנצח והוד הם בחינת אותיות התורה וכו'. וכן בענין "ריח ניחוחי" בפרשת פקודי (סוף דף רל"ט ע"א).

ומענין להקריב לי בפ' שמות (ד"כ ע"ב) ומענין במועדו בפ' לך לך (דפ"ט ע"ב). וע"ש דפ"ח א' ובפ' שמות דכ"א ובפ' פנחס דרכ"ד א' דרכ"ו ע"א דר"מ ע"א).

וכן בענין "להקריב ליי" בפרשת שמות (דף כ' ע"ב), ובענין "במועדו" בפרשת לך לך (דף פ"ט ע"ב; ועיינו שם בדף פ"ח ע"א, ובפרשת שמות בדף כ"א, ובפרשת פנחס בדף רכ"ד ע"א, דף רכ"ו ע"א ודף ר"מ ע"א).

ועייין במדרש ויקרא רבה פ' ב' ובמדרש שוחר טוב פ"ט מענין תשמרו להקריב לי כו' ועייין מה שכתוב מענין זה על פ' וארשתיך לי כו'.

ועיינו במדרש ויקרא רבה, פרק ב', ובמדרש שוחר טוב, פרק י"ט, בענין "תשמרו להקריב ליי" וכו'. וכן ראו מה שנכתב בענין זה על הפסוק "וארשתיך ליי" וכו'.

ועייין זהר חלק א' פרשה ויחי (דרמ"ה סע"ב [סוף עמוד ב]) ומה שכתוב מזה בביאור על פ' יונתי ובפסוק שיר השירים כו':

ועיינו בזוהר, חלק א', פרשת ויחי (סוף דף רמ"ה ע"ב), ובמה שנכתב על כך בביאור על הפסוק "יונתי" ועל הפסוק "שיר השירים" וכו'.

17 קיצור מפ"י הפסוק צו את בניי [בני ישראל]. צו לשון צוותא שיהיה נמשך בחינת משה להיות בצוותא חדא עם בניי [בני ישראל] (ועמ"ש סד"ה ואתה תצוה)

סיכום של פירוש הפסוק "צו את בני ישראל": "צו" הוא לשון צוותא, כלומר, שבחינת משה תימשך ותהיה בצוותא אחת עם בני ישראל. (וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ואתה תצוה").

ועיי"ז ואמרת אליהם שעיי"ז יומשך להם כח הדבור להיות יחוד וביטול דבור האדם בדבר ה' (ועמ"ש בד"ה ראשי המטות גבי לאמר זה הדבר ומ"ש סד"ה משה ידבר)

ועל ידי כך מתקיים "ואמרת אליהם": באמצעות זאת נמשך להם כוח הדיבור, כדי שדיבורו של האדם יתייחד ויתבטל בדבר ה'. (וראה מה שכתוב במאמר המתחיל "ראשי המטות" בענין "לאמר זה הדבר", ומה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "משה ידבר").

וזהו את קרבני את הן בחינת אותיות מא' עד תיו הן הן קרבני קרובים אלי ומקרבין אותי וכמ"ש ודברי אשר שמתי בפ"ך הקב"ה קורא ושונה כנגדו

וזהו "את קרבני": "את" היא בחינת האותיות מאל"ף ועד תי"ו; הן עצמן "קרבני" — קרובות אליי ומקרבות אותי, ככתוב: "ודברי אשר שמתי בפ"ך" — הקב"ה קורא ושונה כנגדו.

(עמ"ש סד"ה ואתה תצוה הנ"ל גבי מאת בניי [בני ישראל] ועמ"ש בד"ה ואתחנן גבי בעת ההיא ובד"ה וידעת היום גבי ואהבת את). ועי"ז יהי [יהיה] ג"כ לחמי לאשי.

(וראה מה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "ואתה תצוה" הנזכר לעיל בעניין "מאת בני ישראל"; ומה שכתוב במאמר המתחיל "ואתחנן" בעניין "בעת ההיא", ובמאמר המתחיל "וידעת היום" בעניין "ואהבת את"). ועל ידי כך יהיה גם "לחמי לאשי".

אשי אש יו"ד שהוא בחי' אש שיו"רד מלמעלה מבחי' סוכ"ע להעלות יסוד האש שבנפשו הבהמית בחינת אשה אש ה'

"אשי" הוא "אש יו"ד" — בחינת אש היורדת מלמעלה, מבחינת סוכ"ע כל עלמין, כדי להעלות את יסוד האש שבנפשו הבהמית, בחינת "אשה" — "אש ה"א".

(ועמ"ש בד"ה והיה לכם לציצית וסד"ה כי תצא גבי ונתנו ה' ועי"ש בד"ה ע"כ יאמרו המושלים בענין שלהבת י"ה ומי"ש בד"ה אתם נצבים בענין כי ה' אלקיך אש אוכלת הוא ומי"ש סד"ה כי ביום הזה יכפר בענין בנקרת הצור)

(וראה מה שכתוב במאמר המתחיל "והיה לכם לציצית", ובסוף המאמר המתחיל "כי תצא" בעניין "ונתנו ה'"; וראה שם במאמר המתחיל "על כן יאמרו המושלים" בעניין "שלהבת י"ה"; ומה שכתוב במאמר המתחיל "אתם נצבים" בעניין "כי ה' אלקיך אש אוכלת הוא"; ומה שכתוב בסוף המאמר המתחיל "כי ביום הזה יכפר" בעניין "בנקרת הצור").

שהמשכה זו דבחי' אש יוד הוא עי"י לחמי ישראל מפרנסין (כי הלחם נהפך לדם בחי' חום ויסוד האש והיינו הקרבנות שנק' לחמי וע' במא"א [במאורי אור] אות למ"ד סכ"א כמה בחי' שנק' לחם ולחם משנה).

שהרי המשכה זו של בחינת אש יו"ד נעשית באמצעות "לחמי": ישראל מפרנסים. (כי הלחם נהפך לדם, בחינת החום ויסוד האש; וזהו ענין הקרבנות, הנקראים "לחמי". וראה במאורי אור, אות למ"ד, סימן כ"א, כמה בחינות הנקראות "לחם" ו"לחם משנה").

ויש לפרש דבחי אשה אש ה' נקי לחמי לאשי לבחי אש יוד ע"ד מ"ש כי אם הלחם אשר הוא אוכל (וישב ל"ט ו') וכן קראן לו ויאכל לחם בפי שמות ב' כ' [כתב].

ויש לפרש שבחינת "אשה", "אש ה"א", נקראת "לחמי לאשי", עבור בחינת אש יו"ד, על דרך הכתוב: "כי אם הלחם אשר הוא אוכל" (וישב ל"ט, ו'); וכן "קראן לו ויאכל לחם" בפרשת שמות, ב', כ'.

ור"ל [ורוצה לומר] כי הוא יחוד משפיע ומקבל ע"ד ביום חתונתו זו מתן תורה כי יוד הוא בחי משפיע כענין ביוד נברא העוה"ב [העולם הבא] וה' בחי מקבל כענין בה' נברא העוה"ז וזהו ג"כ ענין ריח ניחוחי.

כלומר, זהו חיבור בין משפיע למקבל, בדומה ל"ביום חתונתו — זה מתן תורה". הרי היו"ד היא בחינת המשפיע, כמו שנאמר: "ב' נברא העולם הבא", והה"א היא בחינת המקבל, כמו שנאמר: "בה' נברא העולם הזה". וזהו גם ענין "ריח ניחוחי".

(או י"ל [יש לומר] שלהיות את קרבני שיהי' [שיהיה] האותיות קרובים אלי זהו ע"י לחמי לאשי. כי ע"י האתעדל"ת [האתערותא דלתתא] נמשך בתורה בחי גבוה יותר וענין ריח ניחוחי המשכת קול דממה דקה שלמעלה מבחי אש יוד)

(או אפשר לומר, כדי שיהיה "את קרבני" — שהאותיות יהיו קרובות אלי — הדבר נעשה באמצעות "לחמי לאשי". שכן באמצעות אתערותא דלתתא נמשכת בתורה בחינה נעלית יותר; וענין "ריח ניחוחי" הוא המשכת "קול דממה דקה", שלמעלה מבחינת אש היו"ד.)

ואח"כ צ"ל תשמרו שמור זו משנה שיהי' [שיהיה] נשמר בלב האדם בחי לאשי אש יוד (שלא יהי' [יהיה] בחינת פולטת). וכ"ז [וכל זה] בחי דבור שהוא תלמוד תורה שע"ז נאמר את קרבני ותשמרו.

ואחר כך צריך להיות "תשמרו" — "שמור, זו משנה" — כדי שבחינת "לאשי", אש היו"ד, תישמר בלבו של האדם (ולא תהיה בבחינת "פולטת"). וכל זה הוא בחינת הדיבור, כלומר לימוד התורה, שעליו נאמר "את קרבני ותשמרו".

ובחי מחשבה זו תפלה עז"נ [על זה נאמר] להקריב לי המשכת אור אין סוף שבחכמה בחי שבת קדש במועדו יו"ט [יום טוב] ג' מועדים

ובחינת המחשבה, שהיא תפילה, נאמר עליה "להקריב לי": המשכת אור אין סוף שבחכמה, בחינת שבת קודש. "במועדו" — יום טוב, שלושת הרגלים,

שהם מקראי קדש וממשיכים בחי קדש בתפלת ימי החול (ע"ד חולין שנעשו על טהרת הקדש).

שהם "מקראי קודש" וממשיכים בחינת קדושה בתפילות ימי החול (בדומה לחולין שנעשו על טהרת הקודש).

וְנִי דַאת קַרְבְּנִי זֶהוּ יַחֲדָה זִיין [זעיר אנפין ונוקבא] אֲכַן לַהֲקָרִיב לִי בַמוֹעֵדוֹ זֶהוּ יַחֲדָה אוֹיָא [אבא ואימא] וְהוּא כַעֲנִין מִיֵּשׁ עִיפָא אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן יַחֲדָה וִיָּהּ. מִשְׁכָּן הַעֲדוֹת יַחֲדָה וִיָּהּ. וְנָקִי בַחֲיֵי זֶה לִי.

וְנִרְאָה שִׁיֵּאת קַרְבְּנִי הוּא יַחֲדָה זִיֵּא וְנוֹקְבָא, וְאִילוּ לַהֲקָרִיב לִי בַמוֹעֵדוֹ הוּא יַחֲדָה אֲבָא וְאִמָּא; וְהוּא בְדוּמָה לְמָה שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַפֶּסֶק "אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן": יַחֲדָה וִיָּהּ; "מִשְׁכָּן הַעֲדוֹת": יַחֲדָה וִיָּהּ. כַּחֲנִינָה זֶה נִקְרָאת "לִי".

כִּי יַחֲדָה אוֹיָא [אבא ואימא] שְׂרִשׁוּ מַעֲתִיק וְאִיִּס וְעִי זַחֲ"ב [זַהֲרָה חֶלֶק בִּין] (בְּשִׁלַּח ס"ג ב') עִיפָא מִמַּעֲמָקִים קִרְאֲתִיךְ. וּבְפִי תְרוּמָה (קִלְ"ד ב') עִיפָא וִיקָחוּ לִי תְרוּמָה.

כִּי שׁוֹרֵשׁ יַחֲדָה אֲבָא וְאִמָּא הוּא בַעֲתִיק וְכַאֲיִן סוּף. וְעִינֵנוּ בְּזוּהָר, חֶלֶק ב' (בְּשִׁלַּח סג ע"ב), עַל הַפֶּסֶק "מִמַּעֲמָקִים קִרְאֲתִיךְ"; וּבִפְרֹשֶׁת תְּרוּמָה (קִלְד ע"ב), עַל הַפֶּסֶק "וִיקָחוּ לִי תְרוּמָה".

וְאִעֲ"ג [וְאִפְּ עַל גַּב] שֶׁהַקָּרְבֵּן עִיקְרוּ הַמִּשְׁכָּת מִיֵּד [מִיֵּין דּוֹכְרִין] מִזִּיֵּא כְּמִיֵּשׁ בַּאֲגַהֲ"ק [בַּאֲגַרֶת הַקּוּדֶשׁ] סִי כִיֵּחַ מִיֵּמֶר הָרִי כְּתִיב וַיֵּשַׁע ה' אֶל הַבֵּל הַמִּשְׁכָּת שִׁיעַ [שִׁיעַ (370)] נַהוּרִין וְעִי בַהֲרַמִּי [בַּהֲרַב מִשֶּׁה זְכוּת] רִיפָא צוֹ קַהֲ"ק [קִדֵּשׁ הַקִּדְשִׁים] תֵּלֶת רִישֵׁין כּוֹי.

וְאִפְּ שֶׁעִיקְרָה עֲנִינֵנוּ שֶׁל הַקָּרְבֵּן הוּא הַמִּשְׁכָּת מִיֵּד מִזִּיֵּא, כְּמִבּוֹאֵר בַּאֲגַרֶת הַקּוּדֶשׁ, סִימֵן כַּח, מְכַל מְקוֹם נֶאֱמַר "וַיֵּשַׁע ה' אֶל הַבֵּל" — הַמִּשְׁכָּת שִׁיעַ נַהוּרִין. וְעִינֵנוּ בַרְמִיז, בְּתַחֲלִיל פְּרֹשֶׁת צו: "קוּדֶשׁ הַקִּדְשִׁים, תֵּלֶת רִישֵׁין" וכו'.

וְעִינֵן מַעֲנִין צוֹ אֶת כּוֹי תִשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב בַּגִּמְרָא פִּיֵּד דְּתַעֲנִית (כִּיֵּו א') פִּיֵּט דְּפִסְחִים צִיֵּו א'.

וְעִינֵנוּ בַעֲנִינֵן "צוֹ" וכו', "תִּשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב", בַּגִּמְרָא, פֶּרֶק ד' בְּתַעֲנִית (26a), [ו] פֶּרֶק ט' בְּפִסְחִים, 96a.

וּבְרִכּוֹת בְּרֵאשִׁית (סִיפ ט"ז) גְּבִי לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה. תּוֹלְדוֹת (סִיפ ס"ה). פִּי צוֹ (סִפִּי) אִמּוֹר (סִיפ כ"ז). כְּמִדְּבַר (פֶּרֶשָׁה ז'). נֶשֶׂא פִיֵּיב (רִמְיֵו ג').

וּבְמִדְרַשׁ רַבָּה: בְּרֵאשִׁית (סוּף פֶּרֶשָׁה 16), עַל "לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה"; תּוֹלְדוֹת (סוּף פֶּרֶשָׁה 65); פְּרֹשֶׁת צוֹ (סוּף פֶּרֶשָׁה 7); אִמּוֹר (סוּף פֶּרֶשָׁה 27); כְּמִדְּבַר (פֶּרֶשָׁה 7); נֶשֶׂא, פֶּרֶק 12 (246c);

סִיפ בַּהֲעֵלּוֹתָךְ (רִסִּיֵּה א') עִיפָא אִסְפָּה לִי. רִיפָא פִּינַחֶס וְסִיפ. שֶׁהִיֵּשׁ [שִׁיר הַשִּׁירִים] רַבָּה (יִיֵּא ג') סִיפ צוֹוֹאֲרָךְ בַּחֲרוּזִים.

סוּף פְּרֹשֶׁת בַּהֲעֵלּוֹתָךְ (265a), עַל הַפֶּסֶק "אִסְפָּה לִי"; תַּחֲלִיל פְּרֹשֶׁת פִּינַחֶס וְסוּפָה; שִׁיר הַשִּׁירִים רַבָּה (11c), בְּסוּף הַקֶּטַע "צוֹוֹאֲרָךְ בַּחֲרוּזִים";

בפתיחתא דאיכה (נ"א א') סד"ה והמה כאדם עברו ברית. שה"ש [שיר השירים] רבה (ל"ה ב') ס"פ ראשך
עליך ככרמל:

בפתיחתא דאיכה (51a), בסוף הקטע הפותח במילים "והמה כאדם עברו ברית"; שיר השירים רבה (35b), בסוף
הקטע "ראשך עליך ככרמל".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/pinchas/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק